

Nr 255.

Av herr **Spångberg m. fl.**, *angående vissa ändringar i lagen om polisväsendet i riket.*

Enligt lagen om polisväsendet i riket åligger det kommunerna att anställa polismän i den omfattning, som erfordras för »polisverksamhetens ombesörjande», men det tillkommer icke kommunerna att själva avgöra vilket antal polismän, som för detta ändamål erfordras, utan bestämmanderätten i detta fall har lagts i länsstyrelsernas och regeringens händer.

Om en polischef eller polismyndighet kräver större polisstyrka än vad den kommunala myndigheten anser nödvändig, så kan vederbörande med stöd av polislagen åläggas anslå medel till anställande av ytterligare det antal polismän, som de högre myndigheterna bestämma. Detta utan att de kommunala myndigheterna, som ju närmast borde kunna bedöma, huruvida en förstärkning av polisbevakningen överhuvud taget är av behovet påkallad, finna en sådan åtgärd erforderlig. Därtill är vissa städer och köpingar förpliktade att hålla visst antal reservpolis, som vid vissa tillfällen skall användas å andra platser. I stad, som är skyldig att tillhandahålla reservpolis, kan regeringen förlägga statspolis avsedd för verksamhet utom förläggningssorten.

Genom bestämmelserna i denna lag har kommunerna fullständigt berövats rätten att själva bestämma vilket antal polismän som anses erforderligt. De ha också frångått möjligheten att själva välja och anställa de polismän, som skola tjänstgöra i kommunen. Kommunernas roll inskränker sig praktiskt taget till att bidra med avlöning; i övrigt skola de vara utan avgörande inflytande över poliskårens rekrytering. Detta medför bl. a. att rekryteringen av polis-manskapet inte alltid sker med utgångspunkt från vederbörandes lämplighet för sitt uppdrag utan många gånger från helt andra utgångspunkter. Samma gäller i stort sett även vid tillsättande av fjärdingsmän. Där har visserligen kommunerna den formella rätten att välja, men i sista hand är det också här länsstyrelserna, som bestämma. Ett flertal fall visar hur fullständigt kommunernas självbestämmanderätt är kringskuren då det gäller polisväsendet.

Främst har polislagen fått allt tydligare prägel av ren klasslag genom bestämmelserna om reservpolis och statspolis. Arbetsköparnas möjligheter att för sina klassintressen utnyttja poliskåren har inför hela landet exemplifierats vid en rad arbetskonflikter, där med stöd av polislagen rekvirerats polismän till vakttjänst åt strejkbrytarna. Senaste årens sociala strider med dess poliskommanderingar och vapenbruk mot arbetarna har tydligen visat reservpolisens och statspolisens verkliga funktion.

Polislagens bestämmelser, som möjliggör för arbetsköparna att direkt för sina klassintressen mobilisera polismakten, är en utmaning mot arbetarna och

mynnar i sina konsekvenser ut i den väpnade kampen vid arbetsplatserna mellan arbetsköparna och arbetarna, varvid samhället står till tjänst åt arbetsköparna med väpnad polismakt. Bestämt förbud för polisens användning mot arbetarna vid arbetskonflikter bör därför införas i polislagen, liksom bestämmelsen om hållandet av reservpolis och statspolis bör utgå ur polislagen.

I anslutning till vad ovan anförts hemställa vi,

1) att riksdagen måtte besluta i skrivelse till regeringen anhålla om förslag till sådan ändring i lagen den 6 juni 1925 om polisväsendet i riket, att de kommunala myndigheterna medgivas rätten att själva välja, anställa och bestämma antalet polismän och fjärdingsmän, som inom respektive polisdistrikt kunna anses erforderliga;

2) att förpliktelsen för städer eller kommuner att hålla s. k. reservpolis bortfaller samt att bestämmelserna om hållande av statspolis utgår ur lagen;

3) att stadgande införas i polislagen om förbud för polisens användning mot arbetarna vid arbetskonflikter.

Stockholm den 21 januari 1933.

Aug. Spångberg.

Nils Flyg.

K. Kilbom.

Verner Karlsson.

Edoff Andersson.

Viktor Herou.
